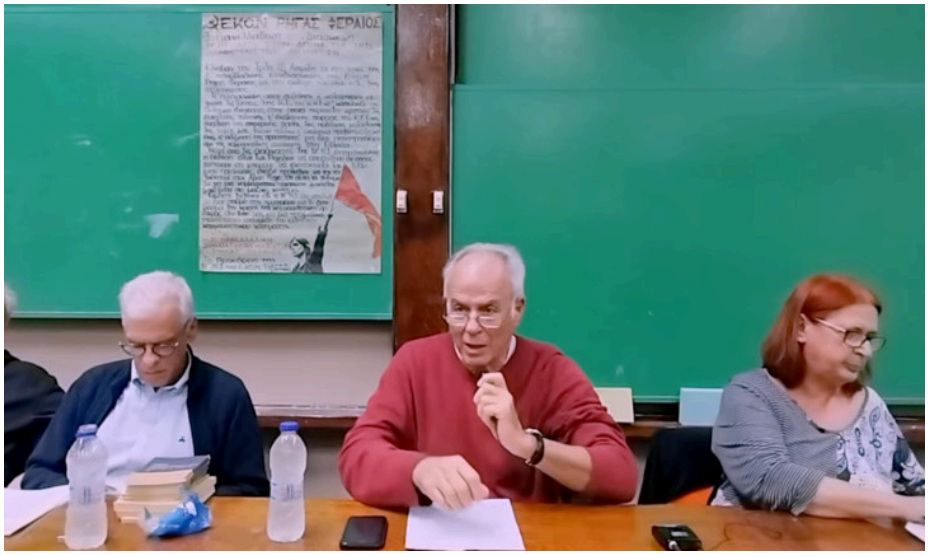

Την Τετάρτη 5 Νοέμβρη 2025, η οργάνωση Αναμέτρηση διοργάνωσε στην ΑΣΟΕΕ πολιτική εκδήλωση με τίτλο: "ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίος – Β' Πανελλαδική. Η νεολαία που δεν κατάφερε να αλλάξει τον κόσμο, άλλαξε όμως την Αριστερά". Μίλησαν κατά σειρά, η Τόνια Κατερίνη, ο Αντώνης Μαούνης, ο Γιάννης Μηλιός και ο Αντώνης Νταβανέλος. Στο κείμενο που ακολουθεί, βασίστηκε η ομιλία του Αρχιτέκτονα Αντώνη Μαούνη, μέλους του ΚΣ της Β' Πανελλαδικής.

Για τον ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟ (Β' Πανελλαδική Συνδιάσκεψη)

Αντώνη Μαούνη

Η νεολαία για τον κομμουνισμό;

Στην Α' Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του Ρήγα Φεραίου [ΡΦ] και στο **1°(9ο) Συνέδριο του ΚΚΕ εσ.,** το 1976, η ανάπτυξη της θέσης ότι *«Η νεολαία αποτελεί κοινωνική κατηγορία, όπως προσδιορίζει την έννοια αυτή ο Νίκος Πουλαντζάς»* με αναφορές στον **Γκράμσι,** στο **Μάο,** στο **Μαρξ** και στο **Λένιν,** έγινε αντικείμενο έξαλλης επίθεσης, εκ μέρους των τότε ηγεσιών του κόμματος και της νεολαίας, με την κατηγορία του *«θεωρητικισμού».* Η διαφωνία **δεν ήταν ακαδημαϊκού** περιεχομένου. Εξ ου και η οξύτητα της αντίδρασης:

Η νεολαία έπαυε να αναλύεται ως σύνολο ανθρώπων υπό διαμόρφωση, χωρίς κοινωνική ταυτότητα, σχεδόν μη άνθρωποι δηλαδή. Αναγνωριζόταν ως **ιδιαίτερη κοινωνική δύναμη,** με το δικό της διαπλαστικό ρόλο, για την κοινωνική αλλαγή. Με αυτή τη θέση, (και

απαντώντας στο δίλημμα για το χαρακτήρα και την ονομασία του: **«κομμουνιστική» ή «πανελλήνια» οργάνωση;**), ο ΡΦ απέρριπτε οριστικά το ρόλο που του επεφύλασσε η κομματική ηγεσία, ως **«σχολείου για τον κομμουνισμό»** (Δημητρώφ), κληροδότημα των τριτοδιεθνιστικών αντιλήψεων για τη νεολαία και ειδικότερα της ελληνικής παράδοσης των **Λαμπράκηδων και της ΕΠΟΝ.** Διεκδικούσε τη συμμετοχή του στη διαμόρφωση της **στρατηγικής για τον κομμουνισμό, ως πολιτική οργάνωση για τη νεολαία,** στο πλαίσιο της λειτουργίας του ΚΚΕ εσ.

Η ιστορική εδραίωση αυτής της αντίληψης είχε ολοκληρωθεί κατά τη διάρκεια της προηγούμενης δεκαετίας: Οι φοιτητικές εξεγέρσεις του 68, η έκρηξη της ροκ τη δεκαετία του 60, η αντιπολεμική συμβολή, ιδιαίτερα για το Βιετνάμ, η στήριξη των μεταπολεμικών αντιαποικιακών αγώνων, η καταγγελία των σοβιετικών στρατιωτικών επεμβάσεων σε χώρες της ανατολικής Ευρώπης, η κριτική και η κρίση θεσμών και συμπεριφορών και πρωτευόντως ο ρόλος του Ελληνικού φοιτητικού κινήματος για την ανατροπή της δικτατορίας, προσέφεραν πρωτόγνωρη πείρα, που θα θεμελίωνε εκείνη, την εντελώς νέα αντίληψη για το νεολαιίστικο κίνημα και είχαν δημιουργήσει ισχυρά αποθέματα αυτοπεποίθησης και ελπίδων. Η μαζική στράτευση ήταν φυσικό επακόλουθο.

Από τη διάσπαση του ’68 στη Β’ Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΡΦ

Η ομάδα που ηγήθηκε του ΚΚΕ εσ., ουσιαστικά από τη διάσπαση του ’68, αλλά οριστικά από το 1973, προσέφερε τη δυνατότητα μιας εκ βάθρων κριτικής της δραματικής πορείας του Ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος κατά τη διάρκεια του μισού αιώνα που είχε προηγηθεί, επέδειξε όμως παροιμιώδη πολιτική ανεπάρκεια.

Μετά τους **απαράδεχτους προβληματισμούς στον καιρό της χούντας** (για συνεργασία με τον βασιλιά, για συμμετοχή στην «φιλελευθεροποίηση» Μαρκεζίνη και για τους «κύκλους της ανωμαλίας» που παραμόνευαν στο Πολυτεχνείο το 73, για να εμποδίσουν τα προηγούμενα), συνέχισε, από την αρχή της Μεταπολίτευσης, με μία σειρά καταστροφικές πολιτικές επιλογές: την **Ενωμένη Αριστερά, την ΕΑΔΕ, την ΑΣΔΗΣ** (εφαρμογή της ΕΑΔΕ στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα), την **ΣΥΜΜΑΧΙΑ των 5.** Αποτέλεσμα: αναζητώντας την ανύπαρκτη ενότητα με την αντιδικτατορική δεξιά, να χάσει τον κομμουνιστικό χώρο από το **ΚΚΕ** στο επίπεδο της πολιτικής γραμμής και να διευκολύνει το **ΠΑΣΟΚ** να αυτοπροβάλλεται ως η νέα αριστερά, το ΠΑΣΟΚ που επιστράτευσε τα πιο χρεοκοπημένα στερεότυπα της παραδοσιακής, για να πάρει εύκολα την εξουσία και να εξευτελίσει κάθε έννοια της αριστεράς στην συνέχεια.

Το χειρότερο, η ηγεσία του ΚΚΕεσ επεχείρησε να «κλείσει» την υπόθεση της κομμουνιστικής ανανέωσης παρουσιάζοντας όσους διετύπωναν αντιρρήσεις ως συνειδητούς ή αντικειμενικά υπονομευτές του κόμματος. Τα διοικητικά μέτρα ήταν το έσχατο καταφύγιο της. Το 1976 δε δίστασε **να διαλύσει το Γραφείο Συνοικιών Αθήνας** του Ρήγα, για να πλήξει έναν χώρο που μέχρι τότε διετύπωνε οξύτατη κριτική στις επιλογές της. Το 78, μετά την εκλογική συντριβή (**2,7 % για την «Συμμαχία των 5»**) και με την *γενναιόδωρη* διατύπωση **«ο λαός έχει δικαίωμα να σφάλλει»** επεδίωξε να αποκλείσει τον Ρήγα από το συνέδριο που ακολούθησε την εκλογική συντριβή, για να αποφύγει έτσι μια διαδικασία αυτοκριτικής, έστω και την ύστατη στιγμή.

Όμως μετά την διάσπαση του ’68 τίποτε στον ελληνικό κομμουνιστικό χώρο δεν μπορούσε να κρατηθεί εύκολα «κλειστό». Πολύ περισσότερο στο χώρο της νεολαίας, μετά το αντιδικτατορικό φοιτητικό κίνημα και το Νοέμβρη του 73.

Η ανάπτυξη του ΡΦ (με τα περισσότερα εκλεγμένα μέλη στην συντονιστική του Πολυτεχνείου το 73, παρά την τουλάχιστον αμηχανία της ηγεσίας του ΚΚΕ εσ.) διαμορφωνόταν σε στενή σχέση με το αντιδικτατορικό κίνημα χωρίς κατ’ ανάγκη ισχυρή αντιστοιχία με τις κεντρικές κομματικές συλλήψεις.

Το **1975,** όταν οι λογοκριτικές διαθέσεις της κομματικής ηγεσίας εκδηλώθηκαν με απόλυτη σαφήνεια, ξεκίνησε η φάση των ομαδοποιήσεων.

Το **1976,** πραγματοποιήθηκε η **Α’ Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΡΦ** και το **1ο/9ο Συνέδριο του ΚΚΕ εσ.** Η σύγκρουση τής μυστικά συγκροτημένης αριστερής τάσης του Ρήγα, με τη επίσημη γραμμή και τη φυσιογνωμία της οργάνωσης και του κόμματος, ήταν μετωπική, με αποτέλεσμα την καταρχήν πλήρη κυριαρχία της σε κάποιους χώρους. Κάποιοι όμως αδέξιοι χειρισμοί, και η εκμετάλλευσή τους από την έμπειρη κομματική ηγεσία, οδήγησαν εκείνη τη στιγμή σε κάποιο συμβιβασμό, που όμως δεν κράτησε πολύ.

Ένα χρόνο μετά, η αριστερή τάση είχε μαζικοποιηθεί και συγκροτηθεί, με ερείσματα ακόμα και σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Το **1977,** λίγο πριν τις εκλογές, η κομματική ηγεσία είχε ήδη χάσει τον έλεγχο της Νεολαίας.

Μετά την εκλογική συντριβή του ’77 οι αντιπολιτευτικές ομαδοποιήσεις πήραν ακόμα πιο μαζικό χαρακτήρα. Παρά την αναπόφευκτη ηθική φθορά που δημιούργησε αυτή η κατάσταση, αναπτύχθηκε το μοναδικό ρεύμα μαζικής και ολοκληρωμένης εσωκομματικής αντιπολίτευσης, σε κόμμα πολιτικής σκηνής στην Ελλάδα, που δεν περιορίστηκε στον χώρο

της νεολαίας ούτε εξαρτιόταν από τις υπαρκτές, κάποτε οξείες, όμως περιορισμένης έκτασης, διαφωνίες κορυφής. Η κομματική ηγεσία αποφάσισε να καταστείλει την έκφραση αυτού του ρεύματος καλώντας τη νεολαία να συγκαλέσει το Συνέδριό της **μετά το κομματικό Συνέδριο,** που ακολούθησε την εκλογική συντριβή του ’77, δηλαδή κατόπιν εορτής. Σε σύγκρουση με αυτή την επιλογή, ο ΡΦ αρνήθηκε την εκτέλεση προειλημμένων αποφάσεων και προχώρησε στη συγκρότηση της **Β’ Πανελλαδικής Συνδιάσκεψής του [Β’Π],** διεκδικώντας τη συγκροτημένη συμμετοχή του στο επερχόμενο κομματικό συνέδριο. Η κομματικά μη αποδεκτή Β’ Π, εξελίχτηκε τελικά σε επιλογή να δοθεί η ύστατη μάχη για τη συγκρότηση μιας άλλης εκδοχής της κομμουνιστικής ανανέωσης, σε φορέα αυτόνομο από το ΚΚΕ, όπου κυριαρχούσε η γνωστή χρεοκοπημένη γραφειοκρατική αντίληψη και πολιτική. Με τη σύγκληση της Β’ Π επήλθε εντέλει η οριστική ρήξη και με το ΚΚΕεσ.

Στις εκλογές του ’81, το ΚΚΕεσ, τέθηκε εκτός Βουλής. Το ’86, οι υποθηκοφύλακες της «ανανέωσης» που έλεγξαν τη φυσιογνωμία και την πολιτική του, αποφάσισαν τη διάλυσή του.

Εκείνη η κομματική ηγεσία διακήρυσσε την κομμουνιστική ανανέωση αναμασώντας ευρωκομμουνιστικές κοινοτυπίες. Στην πράξη διαμόρφωνε μια φιλοσοφία που υποκαθιστούσε τον **τριτοδιεθνιστικό ιστορικισμό,** με μια **νεοθετικιστική** ανάγνωση της πραγματικότητας. Με διατύπωση της (μη δημοσιευμένης μέχρι σήμερα), στρατηγικής πλατφόρμας της διάσπασης της Β’Π: *Η τεχνοκρατική παρέκκλιση του μαρξισμού υποκατέστησε την γραφειοκρατική, εκσυγχρονίζοντας τους όρους της κρίσης του κομμουνιστικού κινήματος.*

Καταβολές της Β’Π, όρια, και παρακαταθήκες

Ευρύτερες αναφορές της Β’ Π υπήρξαν οι απορριπτικές κριτικές του σοβιετικού μοντέλου όπως αναπτύχθηκαν στον ευρωπαϊκό χώρο υπό το πρίσμα των ζητημάτων που άνοιξαν τα αντιαποικιακά κινήματα, η σινοσοβιετική διένεξη (η νέα κριτική της τριτοδιεθνιστικής παράδοσης, η αμφισβήτηση του απόλυτου ρόλου της βαριάς βιομηχανίας από τον Μάο, το στήριγμα στις μάζες και ο ρόλος της πολιτικής και της ιδεολογίας, η νέα κριτική στον οικονομισμό, η αμφισβήτηση της εντεινόμενης διάκρισης διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας και των συνακόλουθων ιεραρχικών δομών κλπ.) οι επεξεργασίες των φιλοσόφων και των θεωρητικών περί τον Αλτουσέρ, οι σχετικές κριτικές τάσεις που αναπτύχθηκαν στο χώρο του ΚΚΕεσ. στο διάστημα της δικτατορίας με επίκεντρο το περιοδικό **«Αγώνας»** της **Κομματικής Οργάνωσης Παρισιού** και πρωτεργάτες τον **Άγγελο Ελεφάντη**, τον **Νίκο Χατζηνικολάου,** τον **Μάκη Καβουριάρη** και άλλους, και πρωτίστως με τη σκέψη και τις

αναλύσεις του **Νίκου Πουλαντζά.**

Η Β’ Π διεκδίκησε ένα άνοιγμα της κομμουνιστικής ανανέωσης στον κατακερματισμένο χώρο της αριστεράς, εντός και εκτός των τότε υπαρκτών κομμάτων και ομάδων για την δημιουργία ενός νέου πολιτικού φορέα.

Η έλλειψη ανταπόκρισης σε αυτή την επιδίωξη δυνάμεων που μπορούσαν να αναλάβουν το βάρος της καταγραφής στο επίπεδο της πολιτικής σκηνής (άλλοι βρήκαν την στιγμή να επιστρέψουν μετά από χρόνια, με την *«κριτική τους υποστήριξη»* στο **ΚΚΕ εσ,** άλλοι να γίνουν στυλοβάτες, «αττικάρχες» κλπ του **ΠΑΣΟΚ**), επέφεραν την ακύρωση του εγχειρήματος στις εκλογές του ’81. Οι δυνάμεις που ανταποκρίθηκαν και προχώρησαν στο εγχείρημα της καθόδου με το σχήμα της **«Επαναστατικής Αριστεράς»** επέδειξαν τότε μια πρωτόγνωρη ωριμότητα. Η παρουσία τους όμως στο επίπεδο της πολιτικής σκηνής ήταν περιορισμένη και εκείνο το εγχείρημα, εκτός της πείρας που τους απέφερε, δεν είχε συνέχεια.

Καταδείχθηκε έτσι **το όριο** (για τη δημιουργία ενός νέου φορέα κομμουνιστικής ανανέωσης, απέναντι στο ΚΚΕ αλλά και στο ΚΚΕεσ.) που δεν ήταν δυνατό να υπερβεί η Β’ Π. Έτσι, και ακριβώς για αυτό το λόγο, εντός ολίγου θα ακολουθούσε το τέλος της ιστορίας της.

Παρότι όμως οι επί πολιτικής σκηνής προσδοκώμενοι εταίροι δεν ανταποκρίθηκαν στην πρόσκλησή της, η Β’ Π υπήρξε συνεπής στο δικό της ραντεβού με το μαζικό κίνημα.

Η Β’ Π. επαγγέλθηκε μια νέα αντίληψη της πολιτικής και έναν νέο τρόπο οικοδόμησης μαζικού κινήματος

Η συμβολή της υπήρξε καθοριστική για την πρώτη – και μια από τις ελάχιστες μετά την μεταπολίτευση – **ανατροπή νόμου με όρους κινήματος, του Νόμου 815** για την ανώτατη εκπαίδευση: Τις **φοιτητικές καταλήψεις του 1979.**

Αποκαλύπτοντας τον επιθετικό χαρακτήρα του εκσυγχρονισμού (Πουλαντζάς) και τον ανοιχτά επιθετικό πολιτικό του χαρακτήρα κατά του φοιτητικού κινήματος, με όρους εντατικοποίησης των σπουδών και ενσωμάτωσής του, άφηνε άφωνη την τότε επικρατούσα αριστερά (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ και ΚΚΕεσ.) που αναζητούσε μια θεσμική απάντηση στην κυβερνητική επίθεση, με ένα πολιτικά αμήχανο τσαλαβούτημα ανάμεσα σε δήθεν νεωτερική αναζήτηση και πολιτική συναλλαγή. Η πολιτική ερμηνεία και πρόταση της Β’ Π συνιστούσαν για μια νέα πολιτική προσέγγιση, πρωτόγνωρη τότε για τον ελληνικό χώρο, που αποτελεί πλέον κτήμα,

τουλάχιστον για το χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς. Παράλληλα με τη οξύτητα εκείνης της μάχης (καταλήψεις, διαδηλώσεις αλλά και έκρηξη ενός καταπιεσμένου μέχρι τότε ριζοσπαστικού νεολαιίστικου πολιτισμού), η Β’ Π είχε πάντα ανοικτό μέτωπο στον φετιχισμό των μορφών πάλης επιμένοντας στην θεμελίωσή τους επί πολιτικών δεδομένων και επιδιώξεων αποφεύγοντας να μεταμφιέζει θεωρητικές η ιδεολογικές θέσεις σε πολιτική.

Εκτός φοιτητικού κινήματος, η συνεχής ανάδειξη αγώνων και συγκρούσεων σε επί μέρους μαζικά μέτωπα ως κεντρικά σημεία πολιτικής αναφοράς για τη διαμόρφωση της φυσιογνωμίας της Β’ Π, παραμένει μία ακόμα παρακαταθήκη για τον άνισο δρόμο που οφείλει να διανύσει μια αριστερά που βρίσκεται σήμερα σε πρωτοφανή κρίση.

Για το ίδιο θέμα: **Η σύγκρουση, με δύο νεκρούς, στο Πολυτεχνείο ’80** ανέδειξε την αναπόφευκτη ασυνέχεια των παρεμβάσεων, υπό όρους κρίσης, σε ζητήματα κεντρικής πολιτικής (αν κάπως σχηματικά τα διακρίνουμε από αυτά που αναδεικνύει η κάπως πιο προβλέψιμη και σταθερή δυναμική των επί μέρους μαζικών μετώπων).

Τέτοιες καταβολές και παρακαταθήκες του Ρεύματος της Β’ Π που ενδεικτικά αναφέρθηκαν πάγωσαν μετά την πασοκική λαίλαπα του’ 81, έμειναν στην αφάνεια ή στο περιθώριο, ξεχάστηκαν. Κάποιες μοιάζουν να μην υπήρξαν, όπως η **εκ βάθρων κριτική στο Σχολικό σύστημα και το Πανεπιστήμιο,** που έχει απολύτως υποσταλεί από τη σημερινή ανάπτυξη όλων των εκδοχών του αριστερού κινήματος στον Πανεπιστημιακό χώρο.

Και όμως, ακόμα και έτσι, αυτές οι παρακαταθήκες σα στοιχειωμένες, παραμένουν διαθέσιμες. Είναι σε μεγάλη έκταση καταγραμμένες στο περιοδικό Αγώνας για την Κομμουνιστική Ανανέωση, που σηματοδότησε μια ριζοσπαστική ρήξη με τα μέχρι τότε υποδείγματα του κομματικού τύπου της αριστεράς, καθώς και στις εκδόσεις Αγώνας. Καμιά φορά, οι παρακαταθήκες αυτές μοιάζαν εκκωφαντικά καινοτόμες όποτε επιστρατεύονταν στους κοινωνικούς αγώνες από τα μέλη της Β’ Π, μετά τη διάλυσή της. Συνεχίζουν να μοιάζουν έτσι, ακόμα και σήμερα, αν και τα προβλήματα είναι πάντα καινούργια, η έμπνευση και η επιμονή είναι πάντα απαραίτητες, και δεν είναι πάντα εύκολα αυτά. Κάποια σημαντικά στελέχη μέλη της Β’ Π προσχώρησαν μετά τη διάλυσή της σε κυριολεκτικά όλους τους κομματικούς φορείς, με τους οποίους τότε είχαν βρεθεί σε βίαια αντιπαράθεση. Ίσως αυτό να υπογραμμίζει και τη σημασία της προσπάθειας όσων συνέχισαν και συνεχίζουν ακόμα να επιμένουν σε εκείνες τις παρακαταθήκες.

Την μάχη αυτή η Β’ Π δεν την έδωσε μόνη της

Ένας ευρύτερος πολιτικός χώρος της εκτός κοινοβουλίου αριστεράς εγκατέλειψε τότε τις αγκυλώσεις της αυτοδικαίωσης και προσχώρησε στην από κοινού αντιμετώπιση της κυβερνητικής επίθεσης. Άφησαν τις παρατάξεις – προθάλαμους των οργανώσεων και προχώρησαν σε **κοινά συσπειρωτικά σχήματα** με **ισότιμη συμμετοχή** και **όχι δια αντιπροσώπων.** Πρόκειται για μια αντίληψη για την παρέμβαση στο μαζικό κίνημα που έχει κάπως ατονήσει με την ανάπτυξη των τελευταίας γενιάς ενωτικών παραταξιακών σχημάτων του χώρου της ριζοσπαστικής αριστεράς, προς όφελος ενός μετωπικού- δι' αντιπροσώπων – τρόπου συγκρότησής τους. Είναι προφανές ότι θα πρέπει να αναζητιέται ένας δρόμος που, αξιοποιώντας την εμπειρία που επί δεκαετίες έχει συσσωρευτεί, θα συνδυάζει και τους δυο τρόπους, για τη δημοκρατικότερη, συλλογικότερη, δημιουργικότερη και αποτελεσματικότερη συγκρότηση **ενωτικών μαζικών παρατάξεων** αντί **κομματικών προαυλίων.**

Ευρύτερες επιπτώσεις της Β' Πανελλαδικής στη συγκυρία της

Οι οργανωμένες δράσεις απέναντι στην **κρατική καταστολή.**

Το **γυναικείο κίνημα,** που ξεδιπλώθηκε με μοναδικό τρόπο σε πολλαπλές ομάδες αναζήτησης, προβληματισμού και πειραματισμού.

Οι δράσεις κατά των κοινωνικών εγκλεισμών, ιδιαίτερα την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των **φυλακισμένων,** με την ιστορική έκδοση του περιοδικού **«Της Φυλακής».**

Οι δράσεις υπέρ του σεξουαλικού αυτοπροσδιορισμού, όπως για παράδειγμα καταγράφηκαν στην έκδοση του περιοδικού **«Αμφί».**

Οι **επιτροπές διεκδίκησης δικαιωμάτων οπλιτών – ναυτών – σμηνιτών.**

Όλα τα προηγούμενα εγχειρήματα φυσικά δεν αποτελούσαν πρωτοβουλίες αποκλειστικά της Β' Π. Ενθαρρύνθηκαν όμως από τη δημιουργία της, άνθισαν και προβλήθηκαν από αυτή, με την ελπίδα συγκρότησης ενός νέου χώρου, μίας **νέας στρατηγικής για την κοινωνική απελευθέρωση.**

Η τελική αδυναμία καταγραφής αυτού του χώρου στις εκλογές του '81, οδήγησαν, πλην εξαιρέσεων, αυτά τα κινήματα και τις δράσεις, στην ύφεση και στο περιθώριο. Για τη συνέχεια της κοινωνικής κριτικής είχε σημάνει η ώρα του αναρχικού φαινομένου της δεκαετίας του '80.

Κάποιες αξίες της Β’ Π συνέχισαν να ζουν, μέσα και από τα θραύσματα των δυνάμεών της. Παραφράζω εδώ ένα **μνημείο της ιστορίας αυτής,** την προκήρυξη των καταλήψεων του ’79, που αν και αναφέρεται στην επέτειο του Νοέμβρη, διατηρεί ευρύτερη και βαθύτερη επικαιρότητα.

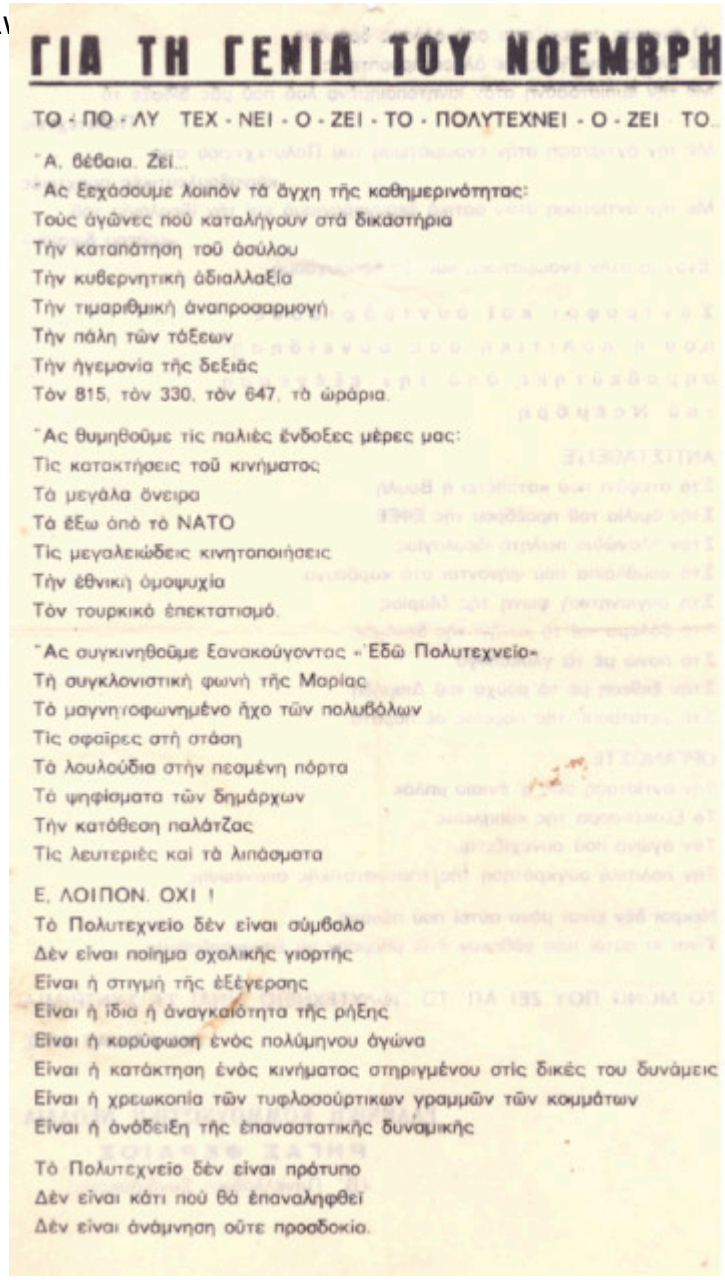
Θα κλείσω υπενθυμίζοντάς την.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ

ΤΟ – ΠΟ – ΛΥ – ΤΕΧ – ΝΕΙ – Ο – ΖΕΙ – ΤΟ – ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙ – Ο – ΖΕΙ – ΤΟ

Α, βέβαια. Ζει...

Ας ξεχάσουμε λοιπόν τα άγχη της καθημερι
Τους αγώνες που καταλήγουν στα δικαστήρια
Την καταπάτηση του ασύλου
Την κυβερνητική αδιαλλαξία
Την τιμαρ4ιθμική αναπροσαρμογή
Την πάλη των τάξεων
Την ηγεμονία της δεξιάς
Τον 815, τον 330, τον 647, τα ωράρια.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ

ΤΟ - ΠΟ - ΛΥ ΤΕΧ - ΝΕΙ - Ο - ΖΕΙ - ΤΟ - ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙ - Ο - ΖΕΙ ΤΟ..

Α, βέβαια. Ζεί...
Ας ξεχάσουμε λοιπόν τά άγχη τής καθημερινότητας:
Τούς άγώνες πού καταλήγουν στά δικαστήρια
Τήν καταπάτηση τοῦ ἀσύλου
Τήν κυβερνητική ἀδιαλλαξία
Τήν τιμαριθμική ἀναπροσαρμογή
Τήν πάλη τῶν τάξεων
Τήν ἡγεμονία τῆς δεξιᾶς
Τόν 815, τόν 330, τόν 647, τά ὡράρια.

Ας θυμηθοῦμε τίς παλιές ἔνδοξες μέρες μας:
Τίς κατακτήσεις τοῦ κινήματος
Τά μεγάλα ὄνειρα
Τά ἔξω ἀπό τό ΝΑΤΟ
Τίς μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις
Τήν ἐθνική ὁμοψυχία
Τόν τουρκικό ἐπεκτατισμό.

Ας συγκινηθοῦμε ξανακούγοντας «Ἐδῶ Πολυτεχνείο»
Τή συγκλονιστική φωνή τής Μαρίας
Τό μαγνητοφωνημένο ἦχο τῶν πολυβόλων
Τίς σφαῖρες στή στάση
Τά λουλούδια στήν πεσμένη πόρτα
Τά ψηφίσματα τῶν δημάρχων
Τήν κατάθεση παλάτζας
Τίς λευτεριές καί τά λιπάσματα

Ε, ΛΟΙΠΟΝ, ΟΧΙ !
Τό Πολυτεχνείο δέν εἶναι σύμβολο
Δέν εἶναι ποίημα σχολικῆς γιορτῆς
Εἶναι ἡ στιγμή τῆς ἐξέγερσης
Εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀναγκαιότητα τῆς ρήξης
Εἶναι ἡ κορύφωση ἑνός πολύμηνου ἀγώνα
Εἶναι ἡ κατάκτηση ἑνός κινήματος στηριγμένου στίς δικές του δυνάμεις
Εἶναι ἡ χρεωκοπία τῶν τυφλοσούρτικων γραμμῶν τῶν κομμάτων
Εἶναι ἡ ἀνόδειξη τῆς ἐπαναστατικῆς δυναμικῆς

Τό Πολυτεχνείο δέν εἶναι πρότυπο
Δέν εἶναι κάτι πού θά ἐπαναληφθεῖ
Δέν εἶναι ἀνάμνηση οὔτε προσδοκία.

Ας θυμηθούμε τις παλιές ένδοξες μέρες μας
Τις κατακτήσεις του κινήματος
Τα μεγάλα όνειρα
Τα έξω από το ΝΑΤΟ

Τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις
Την εθνική ομοψυχία
Τον τουρκικό επεκτατισμό

Ας συγκινηθούμε ξανακούγοντας «Εδώ Πολυτεχνείο»
Τη συγκλονιστική φωνή της Μαρίας
Το μαγνητοφωνημένο ήχο των πολυβόλων
Τις σφαίρες στη στάση
Τα λουλούδια στην πεσμένη πόρτα
Τα ψηφίσματα των δημάρχων
Την κατάθεση παλάτζας
Τις λευτεριές και τα λιπάσματα

Ε, ΛΟΙΠΟΝ ΟΧΙ
Το Πολυτεχνείο δεν είναι σύμβολο
Δεν είναι ποίημα σχολικής γιορτής
Είναι η στιγμή της εξέγερσης
Είναι η ίδια η αναγκαιότητα της ρήξης
Είναι η κορύφωση ενός πολύμηνου αγώνα
Είναι η κατάκτηση ενός κινήματος στηριγμένου στις δικές του δυνάμεις
Είναι η χρεοκοπία των τυφλοσούρτικων γραμμών των κομμάτων
Είναι η ανάδειξη της επαναστατικής δυναμικής

Το Πολυτεχνείο δεν είναι πρότυπο
Δεν είναι κάτι που θα επαναληφθεί
Δεν είναι ανάμνηση ούτε προσδοκία
Ο αγώνας συνεχίζεται από άλλους δρόμους
Σε άλλες συνθήκες, με άλλες προοπτικές
Με την εμπιστοσύνη στον κινητοποιημένο λαό που μας δίδαξε το Πολυτεχνείο
Με την αντίσταση του Πολυτεχνείου στις κοινοβουλευτικές πρακτικές
Με την αντίσταση στον αστικό εκσυγχρονισμό και στην ιδεολογία του «κράτους δικαίου»
Ενάντια στην ενσωμάτωση και στον εφησυχασμό

Σ ύ ν τ ρ ο φ ο ι κ α ι σ υ ν τ ρ ό φ ι σ σ ε ς
Π ο υ η π ο λ ι τ ι κ ή σ α ς σ υ ν ε ί δ η σ η
Σ η μ α δ ε ύ τ η κ ε α π ό τ η ν ε ξ έ γ ε ρ σ η
Τ ο υ Ν ο έ μ β ρ η

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ
Στο στεφάνι που καταθέτει η Βουλή
Στην ομιλία του προέδρου της ΕΦΕΕ
Στον πλανόδιο πωλητή ιδεολογίας
Στα σουβλάκια που ψήνονται στα κάρβουνα
Στη συγκινητική φωνή της Μαρίας
Στο βόλεμα και στο κυνήγι της δεκάρας
Στα πανώ με τα γλυκόλογα
Στην έκθεση με τα ρούχα του Διομήδη
Στη μετατροπή της πορείας σε παράτα

ΟΡΓΑΝΩΣΤΕ
Την αντίστασή σας σ' ενιαίο μπλοκ
Το ξεσκέπασμα της καπηλείας
Τον αγώνα που συνεχίζεται
Την πολιτική συγκρότηση της επαναστατικής ανανέωσης

Νεκροί δεν είναι μόνο αυτοί που πέσανε
Είναι και αυτοί που χάθηκαν ενώ μπορούν να ξανακερδηθούν

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΖΕΙ ΑΠ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ
ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ
(Β' Πανελλαδική Συνδιάσκεψη)